

Páskasólin vermir syndug menniskjahjörtu

Tað, sum er gjørt síðani tann fyrsta páskadagin, er at boða orðið um Harran Jesus Kristus. Tað er lív í deyða, ljós í myrkri, gleði í sorg, vón í vónloysi

Páskaprædika eftir Petur Martin Rasmussen

Blaða vit sálmaðókina ígjøgnum, t.v.s. páskasálmarnar, anda teir allir samir av miklari gleði og næstan ovfarakæti. Kristus reis frá deyðum, líkafrám rópar ein av teimum út yvir heimin. Og tað merkir fyrri hvørt menniskja her á folk, at vit eru hjálpt úr teirri størstu neyð, vit nakrantíð koma í, longu áðrenn vit eru komin í hana. Sálma-skaldið sær Jesus fyrri sær berjast við deyðan, og Jesus fellir hann, og harvið eru øll heljarbond slitin, sum vit eru bundin við í synd og deyða. Og tí endar hvør regla við hesi lovsongsstrofuni: Heiður fái Guð hátt á himni.

Ella sálurin hjá Fríðriki Petersen: Deyði, hvar er nú broddur tín? Eisini hann sær tað, sum hendir Langafriggjadag og Páskamorgun sum eitt drama, ein bardaga millum Jesus øðrumegin og deyðan og helviti hinumegin. Og Jesus er tann, sum sigrar. Deyðin liggur eftir á vali. Háðandi rópar hann tí til deyðan: Deyði, hvar er nú broddur tín? Helviti, hvar er sigur tín? Og hvørki deyðin ella helviti fáa svarað, tí tey eru vunnin. Og so heldur hann fram: Tað er tí, at frelsari mín er risin upp úr grøvini, sum hann var lagdur í.

Deyðin helt seg hava sigrað, tá ið Jesus var lagdur í grøvina. Men nei, í staðin fyrri deyðans myrkur roðar nú páskasól í fjøll. Og í staðin fyrri deyðans kleima kulda, vermir páskasólin syndig menniskjahjörtu.

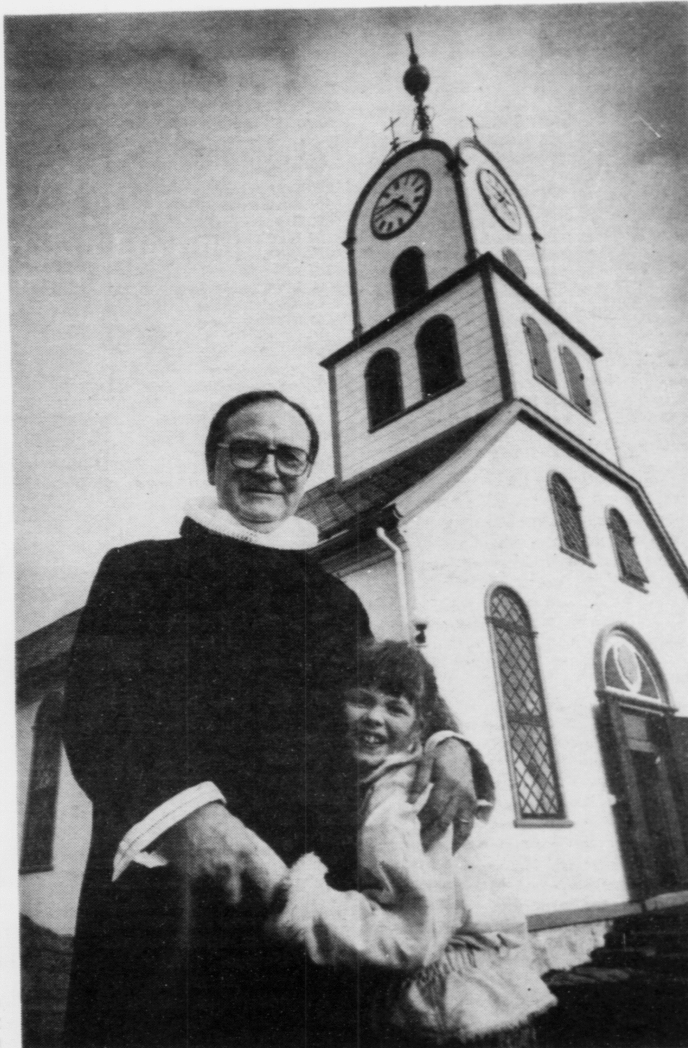
Tí kann hann takka Gudi fyrri lívi í einum niðurlagi, sum klingar sum ein sigurstóni í hvørjum ørindi.

Eingin er nú so ússaligur, at hann ikki orkar at ganga lívsgötuna, tí at tann livandi Jesus leiðir meg. Og sjálv tað óndasta, sum hendir mæ, kann ikki gera mær nakran veruligan skaða, tí at hin upprisi Kristus fylgir mær á ferðini ígjøgnum lívið.

Og so syngur hann um songin, sum berst um hav og land, um páskaboðskapin, sum ljóðar sjálvt yvir ta opnu grøvina, tá ið alt sær vónleysast út í mannaeygum. Alt er vorðið so bjart, tí at frelsari mín er risin av grøvini, og deyðans broddur er brotin. Jú, hann kennir alla grund til at takka Guði fyrri lívið.

Hetta er páskatónar, sigurstónar, sum tóku at ljóða, tá ið alt tóktist at vera lagt í sor Langafriggjadag. Hetta eru lívstónar, sum tóku seg upp, tá ið deyðin hevði lagt sína køldu hond á alt lív. Hetta eru sigurstónar, sum fingur veingir at flúga á gjøgnum mannaheimin, tá ið vónloysi seig seg sum ongantið áður yvir menniskjað. Hetta eru gleðitónar, sum fæddust í ruini av teirri sorg, sum nívdí mannaálina. Hetta eru ljóðstónar, sum fóru at lýsa, tá ið myrkur legðist um alt landið. Hesir sálmur eru fæddir av trúgv beint eftir at vantrúgvin hevði vunnið sín størsta sigur úti á Gølgata Langafriggjadag.

Fara vit frá páskasálmunum til sjálva frá-

Petur Martin Rasmussen, dómpróstur, saman við abbadótrini uttan fyri Dómkirkjuna

søgnina í Mk.ev. sum er prædikutekstur og sigur frá tí, sum hendir páskamorgun, t.e. uppreisnarmorgunin, so er tað týðuligt, at hon hevur ein heilt annan dóm. Ikki av gleði, men av sorg, ikki av vón, men av vónloysi, ikki av trúgv, men av vantrúgv. Tó má sigast, at tað kemur ein glotti av vón út móti endanum á søguni, men hesin vónarglotti birtist ikki í mannahjörtum, men menn-

iskjunum við grøvina verður henda vónin givin við orðinum hjá einglinum: Jesus er risin upp og hann fer undan tykkum til Galilea, har skulu tit siggja hann. Hetta er sjálvur páskaboðskapurin, sum ljóðar páskamorgun. Men tað er kortini ikki fyrr enn seinni, tað rættuliga gongur upp fyri nøkrum, hvat veruliga hendi páskamorgun.

Tað fyrsta vit hoyra um eru triggjar konur,

sum vit allar kenna frammanundan, Maria Magdalena, Maria, móðir Jákups, og Sálma.

Tað næsta vit hoyra er at tær keypa vælangandi smyrsl til tess at fara út til grøvina at salva líkið av tí deyða Jesusi. Tað hevði verið nøkumlunda tað sum at vit høvdu lagt nakrar blómur á grøvina.

Men tað, sum er avgerandi her, er, at tær eru vissar í, at Jesus framvegis er deyður og framvegis liggur í grøvini. Her er eingin vón um lív. Her er eingin trúgv á, at tað, sum Jesus hevði sagt um, at hann skuldi rísa upp, fór at ganga út. Her er einki uttan vónloysi og sorg um ein deyðan vin.

Vit fáa at vita, at konurnar gera hetta »tá ið hvíldagurin er farin«. Vit lata ein nýggjan dag byrja á miðnátt. Men israelitar á Jesu tíð, lótu dagin enda, tá ið sólin setti um kvöldið, og tað vil siga, at ein nýggjur dagur byrjar kl. 6 á kvöldi. Og tað merkir aftur, at konurnar keyptu smyrsl leygarkvöldið, sum vit nevna tað, men hjá teimum var sunnudagurin longu byrjaður. Hetta gera tær fyrri at fara so tíðliga sum gjørligt út til grøvina.

Og sunnumorgunin hitta vit tær so aftur, longu um sólaris, tað er um 6 tíðina. Tá eru tær við grøvina. Og her fáa vit enn eina vátan fyr, at tað var eitt lík, tær fóru út til grøvina at finna og ikki tann livandi harran og meistaran Jesus Kristus: Hvør skal velta okkum steinin frá gravarmunnanum? Hann er so stórur!

Men tá fáa tær tann fyrsta skelkin. Tá ið tær hyggja upp, siggja tær, at steinurin longu er veltur frá grøvini, og lagt verður afturat, at hann var ógvuliga stórur.

Tær fara so innar í grøvina. Her mugu vit minnast til, at grøvin ikki var grivin niður í jørðina sum hjá okkum, men høgd inn í grótvegg.

Inni í grøvini fáa tær tann næsta skelkin. Har situr ein ungur maður. Tær ræddust, verður sagt. Tað er ikki tann ungi maðurin í sær sjálvum, sum ræðir tær, men tað at hann er í síðum, hvítum klæðum. Klæðini siga teimum straks, at hetta ikki er ein sjón av hesum heimi, men av himni. Vit hitta fleiri ferðir í Halgubók, at Guð kemur til menniskjuni sum ein ungur maður í hvítum klæðum, og hetta hava konurnar verið kunnigar við. Tí vita tær straks, tá ið tær siggja tey hvítu klæðini, at her er Guð, her er eitt sendiboð frá Guði, ella ein eingil.

Og so hava vit eisini nakað her, sum altíð er í Halgubók, tá ið Guð mætir menniskjum. At tey verða rødd. Og Guðs fyrsta orð er tí eisini altíð: Ræðist ikki. Áðrenn Guð fer at tala, má hann taka óttan burtur, fyrri at menniskjuni kunnu hoyra, hvat hann sigur.

So fer eingilin, Guð at tala, og hann sigur við tær: Tit leita eftir Jesusi úr Nasarett, tí

